

CUM LAUDE - ILOU

Als er edities van de 200 MYLS de boeken in gaan als 'cum laude' dan hoort de jubileumeditie van 2015 daar zonder enige twijfel bij. Ongetwijfeld niet voor iedereen want er zijn altijd mensen die om verschillende redenen de finish niet halen en daarom een minder geslaagde beleving hebben.

De Ilou ligt weer in haar thuisbox, ze kan tevreden terugkijken op een tocht over de 'mooiste' baan zonder noemenswaardige problemen .

Na bijna drie uur wachten voor de sluis vanwege mist op vrijdagmorgen volgt dan eindelijk de schutting naar het IJsselmeer om bij Makkum de verplichte ankerperiode te houden. Veel later dan gehoopt en gepland, duidelijk overmacht door ingrijpen van Moeder Natuur. Nadat het anker houdt – geen kunst met 5 knopen wind – knapt het weer snel op, breekt de mist en verschijnt zowaar de zon. Geen omstandigheden dat je zin hebt om naar bed te gaan. Het dek is vies geworden dus eerst maar schoonschikken. Omdat Ilou vanwege de windverwachting de resterende 49 wedstrijdmielen in de avond en nacht wil varen is rust voor haar schipper wel raadzaam. Na drie uurtjes slaap slaat de wekker een mooie droom aan barrels, de afloop van de droom blijft onbekend, grrrr.

De zon staat nog steeds redelijk boven de horizon en de wind is lekker toegenomen tot een 14 knopen maar uit een heel andere richting dan verwacht: noord i.p.v. noordoost!? Dat was in geen enkele windkaart voorgekomen en vanuit de drukkaart niet te verklaren; heerlijk dat er ook nog verrassingen zijn.

Een lastige keuze dient zich daarmee aan want over welke boord (kant) wil je de 'spi'(gennaker op de spi boom in mijn geval) hebben zonder te hoeven gijpen als solist. Het eerste rak van 12 mijl heeft een koers zuid zuidoost en de wind zou noordoost worden zeggen de windkaarten.

Solo gijpen van een spi is een kunst die ik (nog?) onvoldoende beheers; het ging langs de Engelse kust onlangs al mis en vast niet alleen omdat er onvoldoende winddruk in de gekleurde KOMO-zak stond te blazen die zijn best deed om de bewegingen van de slingerende mast te volgen en daarbij telkens in wil vallen.

De boordkeuze verdwijnt snel naar de achtergrond als het schip opeens niet meer achter het anker giert maar over één boeg achter het schuim aandrijft met de aangetrokken wind: het anker houdt niet meer, een kwartier voor anker-op! Snel naar voren en tien meter lijn extra uitvoeren bovenop de twintig meter (waarvan tien ketting) wat hielp want het schip kwispelt daarna weer tevreden achter z'n anker. Twintig meter moet voldoende zijn op 2,5 meter diep water maar de praktijk is anders vandaag.

De spi-keus is gemaakt en alles ligt klaar over bakboord. Nadat de spijker schoon uit het water komt na zes uur en twee minuten (twee minuten extra voor de zekerheid) glijdt Ilou richting de startboei. Alsof de duvel ermee speelt – en voor mij gelukkig net op tijd – draait de wind opeens toch naar noordoost zoals verwacht. Dat betekent dat alles over de verkeerde kant aangeslagen is! Snel naar voren en binnen twee minuten ploeteren staat het zweet weer in je pak. Dan voorspoedig onderweg.

De Blander is inmiddels vlak achter me aan door de sluis van het Wad gekomen en heeft blijkbaar meer wind want hij loopt op me in. Het nadeel voor Tim is dat hij nog één rust moest nemen.

Vanwege de tegenvallende wind kan ik 's avonds niet voor tien (sluitingstijd) door het

Naviduct,. Snel contact opnemen met Rijkswaterstaat voor een schutting buiten 'kantoortijden'. Woensdagavond had ik geluk in Den Oever maar deze keer niet; de brug in Den Oever heeft een storing en de sluis-/brugwachter mag niet weg uit Den Oever. Bad news want de wind zal er snel uitgaan op zaterdag. Bovendien betekent het een overbodige pauze in Enkhuzen (de thuisbox) zodat het aantal rusturen ruim meer wordt dan het aantal zeiluren.

Vroeg in de ochtend met 'dubbel rood' op de kolken liggen er opeens zeven schepen in het donker te azen op een schutting. De roedel mag sneller dan verwacht de schutstal in en de laatste etappe kan beginnen. Blijkbaar moet iedereen nog veel aanslaan en gereedmaken want er wordt – ook door Ilou – driftig heen en weer gedraaid. Op dit tijdstip hebben we geluk dat de startboei (KG10) niet in druk verkeer genomen hoeft te worden want je zit aan de foute zijde van het vaarwater dat je daarna wilt/moet kruisen onder een kleine hoek.

De windverwachtingen kloppen en snel neemt richting de finish de wind af en ruimt van noordoost naar zuidoost. De reistijd wordt langer en het aantal malen overstag neemt ook toe. Met z'n vijven doen we ons best om elkaar voor te zijn maar er kan er maar één deze etappe winnen: de Wendelin, geschipperd door Rien. Mooi om te zien hoe hoog en snel hij z'n nieuwe aanwinst Wendelin laat lopen. Top dat hij daarna bij de finish blijft dobberen en de anderen nog vereeuwigt met de camera.

Op naar de haven waar al velen binnen liggen. De Ilou nodigt zichzelf uit om langs zij de Geisha te komen waar Jeroen en Theo net aan het ontbijt kruipen waarbij ik meteen gastvrij aan kan schuiven.

Het inleveren van de tracker en logboek bij Joost en Otje is als het binnenstappen van een warm café-restaurant, de koffie dampet tegemoet, koeken en koekjes staan klaar. Wat een gedrevenheid al die dagen, je krijgt flink wat telefoontjes te verwerken, iedere deelnemer na binnenkomst opvangen en de eerste ervaringen eruit laten gooien met soms een dampend bakkie troost maar meestal een dampend bakkie plezier.

Een paar uur na mijn finish spreek ik zeilmaatje Tim van de Balander die al lange tijd stil ligt tussen de een-na-laatste boei en de finish. Uitzicht op beter is er de komende dagdelen helaas niet; de extra twee uurtjes verplichte rust hebben hem duidelijk genekt.

Met vlag en wimpel geslaagd is deze jubileumeditie van de 200 Mijs. De eerste gedachte is dan bij het ongrijpbare weer maar alles waar het bestuur wel invloed op heeft staat na al die jaren als een huis. Er zijn vast puntjes ter verdere verfraaiing, die zullen er altijd blijven. Het bestuur heeft de wedstrijd weerbestendig gemaakt, een jubileumeditie waardig! Ook zij zijn (weer) Cum Laude geslaagd en een applaus is zeker verdiend. Nu natuurlijk niet - zoals Martin vrolijk opperde - op het hoogtepunt stoppen omdat het hierna alleen maar slechter kan worden.

Happy Sailing en tot de volgende keer!

Groetjes Ilou.